

Неочаквана среща

Единъ денъ, съ нѣколко другарчета, бѣхме излѣзли на разходка изъ вѣнъ нашия градъ. Бѣше топълъ пролѣтенъ денъ. Край града има баиръ, а задъ него малка селска рѣкичка. Цѣлия денъ прекарахме изъ баира на чистъ въздухъ, тичахме, търкаляхме се по тревата, обливани отъ топлинѣ, пролѣтни, слънчеви лъчи. На около ни имаше минзухаръ и току-що поникналъ кукурякъ. Подъ баира, къмъ рѣкичката, бѣха ливадитѣ и овощнитѣ градини на близкото селце. Отъ тамъ трѣбваше да минемъ и по шосето, което обикаля баира, да се върнемъ къмъ града. Слизайки къмъ ливадитѣ, ние лудувахме, прескачахме трапове, подритвахме всѣко камъче изпречило се предъ краката ни. Едно отъ другарчетата ни носѣше дълга тояга, съ която ровѣше и изкубваше съ коренчета на цвѣтѣлитѣ пролѣтни растения; събираше ги, че щѣли да ги изучаватъ, на другия денъ, въ училището. Близко до шосето, въ една изоставена градина, имаше доста буренъ: купчина камъни отъ полу-разрушена колиба и наоколо слама, стѣбла отъ царевица, бобъ и разни други боклуци. Дългиятъ прѣтъ на нашия другаръ не остави на мира и съчкитѣ край полу-разрушената колиба. На нѣколко сухи клончета той намѣри гжбата „керино ухо“ (великденчета), за която гжба вече бѣше ни разказвалъ учителътъ. И ние искахме да си намѣримъ „керино ухо“ и се втурнахме да ровимъ междоу загнититѣ клончета и буклуци. Изведнажъ едно отъ децата извика:

— „Ей, я вижте какво има тукъ, нѣщо мръдна подъ сламата“.